

Радой Ралин

Петел, куче и лисица

Сдругарували се петелът с кучето и решили да предприемат дълго пътешествие. Изкарали цял ден път, вечерта замръкнали в гората. Петелът се възкачил на едно дърво, чиято хралупа криела мед от години. Кучето се свряло зад дънера.

На разсъмване петелът изкукуригал. Събудила се една лисица и веднага притърчала към дървото не толкова заради сладкото пееие на петела, колкото заради самия него.

Но той си стоял несмутим сред вършината.

Как да го примами лисицата? Първо – с комплимент:

– Ти си бил цял тенор бе, петльо! Я слезни да ти стисна ръката!...

– Лиске, аз нито хвърча хубаво, нито съм акробат, за да слизам скоро. После, снощи се натъпках с меда от хралупата и едва се движа... Тъй че ти заповядай.

– А, мед си ял. Затова ли гласът ти е меден?

Лисицата любопитно си пъкнала главата в хралупата. Не я бил излъгал петльо, тук имало мед от години. Захрускала медените пити тя, а за да ѝ е още по-сладко яденето, Петльо изкукуригал толкова силно, та събудил кучето. То съзряло подаващата се и самодоволно разлюляна опашка на лисицата, нахвърлило се и разкъсало подлата хищница.

Та когато се намериш пред свой враг, не го обиждай веднага, мъчи се да бъдеш любезен, и главното – отлагай, докато дойде друг негов неприятел, по-силен от двама ви, той да се справи с него.

КРАЙ

© Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация:

Радой Ралин, „Езопиада“, Български писател, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5920>]